

kunne. Signalet i skattereformen er, at de statslige skatter over en 4-årig periode går ned med nogle procenter. Og nu taler jeg på befolkningens vegne, når jeg på samme befolknings vegne siger, at man har utrolig svært ved at forstå, at når den statslige skatteprocent går ned, så går den kommunale op. Dét er virkeligheden.

Det er ikke i alle kommuner, det her er sket, men det er sket i et betragteligt antal kommuner, og det er jo ikke 0,1 pct. og 0,2 pct., vi står og taler om. Der er masser af kommuner, der har sat skatten op. Jeg har ikke tallene helt eksakt, men jeg kender i hvert fald én kommune, der har forhøjet skatten med 1 pct. og endda lidt derover.

Det har så betydet, og det er det, det hele ender ud i, at når arbejderens, lønmodtagerens osv. får sit skattekort og altså også sin trækprocent, og det er den, man ser på, så får dette travle menneske den her kuvert med forskudsregistreringen op – selvfølgelig med en kniv og pænt og ordentlig, og alt det der – og ser: Nå, trækprocenten er i år 49, sidste år var den kun 48. Og så er der nogle, der taler om en skatte-reform!

Man må forstå, at det er utrolig svært at forstå.

Så vil jeg godt lige over for finansministeren gentage det, som jeg var inde på i formiddags, for jeg synes, at den socialdemokratiske ordfører måske skøjtede lidt let hen over det. Det drejer sig om det med, at de tidligere års aftaler ikke er blevet overholdt. Nu er den tid altså gået, og det er passé, og man har ligesom taget det til efterretning; men det er jo ligesom med børn, at hvis man siger et eller andet til dem, som de ikke må, og de så gør det alligevel, og det så går godt den første gang de laver en overtrædelse, og man heller ikke siger noget anden gang, så kunne de godt fristes til at tro, at det også går godt den tredje gang.

Det må være sådan, at uanset om man indgår de aftaler under ét, hvilket jeg mener giver nogle problemer i relation til, at man først kan se det hele, når det hele er overstået, så synes jeg, at man er nødt til, hvad enten man kan lide det eller ej, at få styr på det her, så man får den respekt over for folkestyret, at hvis Folketinget og regeringen har fastsat, at sådan og sådan er rammerne, og sådan og sådan skal tingene køre, og aftalerne er indgået og underskrevet af de kommunale organisationer – jeg går ud fra, at man laver nogle underskrifter på de her papirer, eller i hvert fald nogle meget gældende aftaler –

så må man have en sikkerhed for, at det, der aftales, også er noget, der holder. Så mit klare spørgsmål til finansministeren er: Er finansministeren enig med mig i det?

Så er der en anden ting, jeg godt vil spørge finansministeren om. Det er stadig væk sådan, at vi, der bare er ganske almindelige folketingsmedlemmer, der ikke har det samme apparat som regeringen, somme tider den ene dag kan læse i aviserne, at mange kommuner er på vej ud mod fallitten, på vej mod afgrunden, på vej mod at blive sat under administration – det er så ikke finansministeren, det er indenrigsministeren, som ikke er her i dag – for så næste dag at kunne læse, at de kommunale kasser bugner af penge. Dét vil jeg gerne spørge finansministeren: Hvad er egentlig rigtigt, for der er jo en ret stor forskel på de udtalelser?

Jeg kunne godt tænke mig ud fra en overordnet samlet vurdering at høre finansministerens mening om den kommunale økonomi. Nu er det likviditeten, vi taler om, og det er likviditet uden alle de fonde, vi har, altså kloakkasser, vandkasser, og hvad det hedder alt sammen, som jo indgår i den samlede kassebeholdning. Det, jeg gør det op i, er det, der regulært er alle skatte-yderes kassebeholdning, hvis finansministeren så forstår, hvad jeg mener.

Jeg vil også gerne vide, i hvilken udstrækning det får indflydelse på det, vi skal drøfte i dag, at der er et fald i ledigheden, et fald i kontanthjælp i kommunerne osv. og det, at beskæftningsgrundlaget nok stiger. Det er nogle ting, som også må indgå som nogle faktorer i de forhandlinger, der nu skal være, og som jeg mener må tale til gunst for, at der kan indgås en fornuftig aftale.

Jeg tror, det var en af ordførerne – jeg ved ikke, om det var Venstres ordfører? – der var inde på i formiddags, at vi næsten ikke har drøftet Københavns problemer i dag. Jeg synes, at finansministeren skal løftet sløret for Folketinget og dermed for befolkningen: Hvad agter regeringen at gøre for rent ud sagt at få Københavns Kommune sat på fode, således at det ikke bare bliver en løsning, der halter af sted fra år til år? Jeg har indtryk af – tilgiv mig, hvis jeg har sagt noget, jeg siger ikke nogen tal, for jeg kender ikke tallene – at det er et meget højt antal millioner, staten har pumpet i Københavns Kommune, for at de bare kan klare dagen og vejen i 1995. Vi, der er raske og friske nytårsaften, oplever jo alle sammen forhåbentlig, at der pludselig står et nyt år for døren, og så skal Københavns Kommune jo også leve videre.